

[Kirsten Løe]

alle. Der var ikke nogen i udvalget, der havde nogen som helst form for fantasi til at forestille sig, at de penge kunne skaffes.

Dernæst husker vi alle sammen Socialdemokratiets forslag og genfremsættelse af forslag, som kostede et sted mellem 10 og 18 mia. kr. Vi er nogle, der stadig væk venter på, hvornår Socialdemokratiet anviser pengene til, at de forslag kan gennemføres.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Fru Jytte Andersen for en kort bemærkning – og vi begynder nok at nærme os tidspunktet for afslutningen af denne række af korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg er ikke bekendt med, og jeg har dog arbejdet med børnepolitiske ting i nogle år, at Socialdemokratiet på noget tidspunkt har fremsat forslag, der koster 18 mia. kr. Vi ville gerne, hvis der var råd til det, men der er ikke råd til det.

Vi har derimod fremsat konkret forslag – det har fru Kirsten Løe måske ikke tid til at høre på – om, at forældre skulle have ret til at få fri, når deres børn var syge. Vi har fremsat konkret forslag om, at daginstitutionstaksterne skulle sættes ned. Vi har fremsat konkret forslag om, at vi skulle sikre børns retsstilling igennem bl.a. en børneombudsinstitution. Og vi har på alle punkterne anvist, hvilke veje til finansiering vi så som hensigtsmæssige. Så 18 mia. kr. er grebet ud af den blå luft.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det var en meget spændende debat. Det, Kristeligt Folkeparti siger og påstår, hvor meget det er værd, at folk selv passer deres børn, kommer meget klart frem, hvis man skulle have alle børn i institutioner. Jeg håber, vi en dag får flertal for at få fordelt de penge noget bedre.

Men til sagen. Jeg vil gerne takke Socialdemokratiet for forespørgslen, også fordi man lægger vægt på det forebyggende. Jeg vil også godt sige tak til socialministeren. Det skal jeg også gøre på CD's vegne, der ikke kan være her nu. Jeg synes, vi har fået en meget tydelig redegørelse, der viser, hvor mange initiativer der er sat i gang, og hvor opmærksom man er på problemet.

Det er jo sådan, at fjernelse med eller uden tvang af børn altid er en uheldig sag set ud fra barnets synspunkt. Uanset hvor dårligt et hjem måtte være, set med vores øjne, er det barnets hjem, og barnet skal ikke være ret stort, før det holder umådeligt meget af sine forældre.

Derfor skal der meget psykisk medfølelse og takt til, når man griber ind, og det er man somme tider nødt til at gøre – og på den rigtige måde.

Af og til kommer der ting frem i dagspressen. Man læser om, hvordan ting er foregået, og om de er rigtige eller forkerte, kan man ikke vide, andet end at man kan sige, at hvis de er rigtige, så er der nogle, der har trådt vældigt i det ogåret sig meget forkert ad.

Det er meget vigtigt, at vi værner omkring familien, at alt det, vi gør, er familiebevarende. Det er bedst for barnet, det er bedst for familien, og det er også bedst for samfundet. De ressourcer, man ønsker at bruge, skal man så vidt muligt sætte ind omkring familien i stedet for at sprede familien, fjerne barnet i første omgang. Medmindre der er helt grelle årsager til det, bør man sige: Hvad kan vi gøre for at hjælpe den familie? Hvad er det, de har brug for? Er det hjælp i en kort periode eller i en længere periode? Hvordan gør vi det bedst set ud fra et familiesynspunkt?

Det glæder mig meget, at den tendens er ved at vinde overhånd, for vi skal ikke så mange år tilbage i tiden, før det gjaldt om at splitte familien så meget som muligt. Det er glædeligt, at det er gået den modsatte vej, hvor flere og flere partier taler om, at man skal samle familien og gøre en familiemæssig indsats. Det kan da kun være glædeligt.

Det er somme tider nødvendigt – det må vi sige til Fremskridtspartiet efter den tale, der blev holdt heroppe før – at fjerne børn, hvis ikke de skal gå til grunde, hvis ikke de børn skal få en dagligdag, der måske mærker dem for livet. Jeg er helt enig med fru Kirsten Løe i, at ved alkoholmisbrug, narkotikamisbrug, medicinmisbrug, altså når forældre er i en tilstand, hvor de umuligt kan tage vare på børnene, må man sætte ind over for forældrene, måske få dem ud af misbruget, måske børnene i en periode skal væk derfra.

Hvis ikke forældrene vil eller har kræfter og styrke til afvæjning, kan man ikke forsvare at lade barnet gå for lud og koldt vand, så det må-